

derfor gif over til Dagsordenen, saa er jeg overbevist om, at man vilde have sagt: Nei, lad os saa meget heller blot og bort vise Sagen tilbage til Udvalget til fornyet Brevelse. Som sagt, jeg tror, at hvad enten vi gaa den ene eller den anden Vej, gjøre vi ikke vore Modstandere tilpas, og jeg vil derfor tilraade, at vi blive staaende ved det af mig stillede Forslag.

Conseilpræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, vil dog neppe have overhørt, at jeg spør, da jeg havde Ordet, udtryffeligt udtalte, at, naar en Tilbagevisning til Udvalget kun fandt Sted, fordi man ikke fandt, at Udvalget havde anvendt tilstrækkelig Tid, Flid og Dygtighed paa at løse en Opgave, saa var det Noget, jeg maatte anse for at være Regjeringen fuldstændig uvedkommende, for at være en Sag mellem Thinget og dets eget Udvalg, men at det stillede sig ganske anderledes, naar Tilbagevisningen til Udvalget blev støttet paa Grunde, som ikke vare disse, men paa Grunde, der ikke i hjernefte Maade vedkomme Udvalget og Udvalgets Gjerning. Jeg tror ikke, at den ærede Forslagsstiller paa nogen Maade kan hævde det, som han udtalte, at der kun bliver stemt om selve denne Sag, nemlig om Tilbagevisning til Udvalget, og at der ikke bliver stemt om Tilbagevisning af de af den ærede Forslagsstiller angivne Grunde; jeg tror det ikke, lige saa lidt som, naar en Dagsorden er fæilet, der kun stemmes om Ordlyden og ikke om Motivering, ellers vilde det være fuldkommen meningsløst at tilbageføre Sagen til Udvalget, for at Udvalget kunde afhjælpe Manglen paa enhver finantsiel Plan for den nærmeste Fremtid. Selvdigvis foreligger det nu trykt, hvad den ærede Forslagsstiller udtalte — det gjorde det ikke før. Er det den Mangel, Udvalget skal afhjælpe, eller er det for, at Udvalget skal nærmere undersøge, om det Forhold, hvori dette Thing staaar til den høitærede nuværende Regjering, tilføder, at man kommer frem med en samlet Jernbaneplan, er det det, Udvalget skal undersøge? Eller er det det tredie af mig angivne Moment, at det skal undersøge, om og hvorvidt man kan træffe en saadan Overenskomst med de private Jernbaneselskaber, saaledes som den ærede Forslagsstiller angav? Jeg gad nok spørge, om der vilde være nogen som helst Mening i en Tilbagevisning til Udvalget med den Begrundelse, som den ærede Forslagsstiller gav? Dersom den ærede Forslagsstiller vil have forstaaet Tilbagevisningen til Udvalget paa den Maade, som han angiver det i Dag, saa vilde det være nok at begrunde den derpaa, at man saarner tilstrækkelige Oplysninger, at Udvalget ikke havde fremskaffet Oplysning om det og det, og at Udvalget ikke havde overveiet det og det Spørgsmaal. Men hvad har saa hele den øvrige Be-

grundelse med Tilbagevisningen at gjøre? Jeg tror ikke, at den ærede Forslagsstiller paa nogen Maade kan hævde det Standpunkt, som han nu i Dag søger at godtgjøre, at han havde til Hensigt at indtage igaar. Jeg var tilstede igaar, da den ærede Forslagsstiller udtalte sig, og jeg var intet Dieblit i Lovl om den rette Forstaaelse af det Forslag, som den ærede Forslagsstiller fremkom med, og efter min Overbevisning den eneste rette Forstaaelse, da Forslaget blev stillet. Om end den ærede Forslagsstiller nu vil søge at bortforklare denne Forstaaelse — et Forsøg, som jeg overlader til ham — tror jeg dog, at den ærede Forslagsstiller forgjæves vil søge at føre noget Bevis for, at det og kun det laa i hans Forslag. — Jeg hævder altsaa fremdeles, at den Opfattelse af Forslaget, som Indenrigsministeren gjorde gjældende igaar, og som jeg for mit Vedkommende gjorde gjældende i Dag, er den eneste mulige. Jeg indrømmer, at den ærede Forslagsstiller har Lov til at fortolke sine Udtalelser paa en anden Maade. Den ærede Forslagsstiller kan sige: Jeg mente ikke det dermed. Men den ærede Forslagsstiller vil ikke kunne beryde sine Udtalelser igaar den Karakter, som de utvilsomt havde. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Forslagsstiller nu, da han sidst havde Ordet, var saa velvillig — eller maaste saa usofsigtig — i en enkelt Bending, i et enkelt Udtryk fuldt ud at stadfæste min Formening om, at det ikke er de manglende Oplysninger, som her ere Hovedsage, idet den ærede Forslagsstiller selv udtalte, at han jo selvfølgelig ikke vilde kunne stemme for eller foreslaa en Dagsorden, som henviste Sagen til denne Regjerings fornyede Overveielse. Det forekommer mig, at denne Ytring af den ærede Forslagsstiller, da han sidst havde Ordet, staaar i saa fuld Overensstemmelse med den Forstaaelse af hans Udtalelse, som jeg har gjort gjældende, at jeg kun kan takke ham derfor; idet han isærigt søgte at bortforklare Betydningen af sine Udtalelser igaar, blev den ydeligere staaet fast ved denne lille Ytring.

G. Koch: Jeg kommer naturligvis til at overlade til det ærede Medlem selv at bedømme, hvad han anstændigvis kan gjøre, men han maa tillade mig ogsaa at have en Mening om, hvad der anstændigvis kan lade sig gjøre, ogsaa naar han er aktiv, og jeg finder mig saa meget mere opfordret til at hævde denne Berettigelse for mig til at bedømme hans Motiver og hans Handlemaade, som han atter, da han sidst havde Ordet, kom tilbage til den forøvrigt tilbageviste Injuntation mod Udvalgets Medlemmer, at de havde ladet sig lede af lokale Interesser. Det ærede Medlem kom atter tilbage dertil og sagde, at det var det Farlige ved det private Initiativ i Jernbanesager, at Ingen her kunde frigjøre sig for de lokale Interesser. Jeg mener, at selve det Arbejde, der